

ΣΗΜΕΡΑ η Παγκόσμια Ημέρα για τους αντιρρησίες συνείδησης

«Όχι σε πόλεμο και στρατούς»

Της ΙΩΑΝΝΑΣ ΣΩΤΗΡΧΟΥ

Για τις αθέατες όψεις και κατακτήσεις του αντιπολεμικού κινήματος μας μίλησαν ο Πέταρ Μιλίσεβιτς από τη Σερβία, πρόεδρος του Βαλκανικού Τμήματος του Ευρωπαϊκού Γραφείου για την Αντίρρηση Συνείδησης και ο Μάικλ Καλμάνοβιτς από τη Βρετανία, εκπρόσωπος της διεθνούς οργάνωσης «Payday».

Προσκεκλημένοι του ελληνικού τμήματος της Διεθνούς Αμνηστίας και του Συνδέσμου Αντιρρησιών Συνείδησης για να συμμετάσχουν σε εκδήλωση εν όψει της σημερινής παγκόσμιας ημέρας για τους αντιρρησίες συνείδησης μας ενημέρωσαν για όσους έμπρακτα αντιστέκονται στον πόλεμο τόσο στα Βαλκάνια όσο και στον κόσμο αφήνοντάς μας με μια αίσθηση αισιοδοξίας. Γιατί:

* Αλήθεια, θα μπορούσε κανείς να φανταστεί μία ελπιδοφόρα «κληρονομιά του πολέμου»; Κι όμως έτσι χαρακτηρίζει ο Σέρβος Πέταρ Μιλίσεβιτς, το γεγονός ότι το 65% των Σέρβων που καλούνται να υπηρετήσουν, επιλέγουν εναλλακτική πολιτική θητεία σε κοινωφελή ιδρύματα.

Κατάφεραν μάλιστα να κατοχυρώσουν το δικαίωμα στην αντίρρηση συνείδησης καλλιεργώντας την κουλτούρα της ειρήνης και της μη βίας ως προϋποθέσεις για μια ασφαλή κοινωνία μόλις πριν τρία χρόνια και ενώ το κράτος τους βρισκόταν σε συνθήκες εκτάκτου ανάγκης.

Αυτή τη στιγμή περίπου 30.000 αντιρρησίες υπηρετούν την εννιάμηνη θητεία τους απασχολούμενοι σε περισσότερα από 1.500 νοσοκομεία, κοινωνικά κέντρα και αλλού, ενώ περίπου 2.500 είναι οι ολικοί αρνητές στράτευσης που αρνούνται να υπηρετήσουν οποιαδήποτε θητεία.

«Είναι μια ξεκάθαρη δήλωση των νέων της Σερβίας ότι δεν επιθυμούν να λάβουν μέρος ποτέ σε πόλεμο», λέει.

Μία ακόμη παράμετρος για το γεγονός ότι δεν γενικεύτηκε ο πόλεμος στην πρώην Γιουγκοσλαβία είναι το γεγονός ότι μόνο στη Σερβία, σύμφωνα με εκτιμήσεις, περισσότεροι από 150.000 στρατεύσιμοι άντρες εγκατέλειψαν τη χώρα για να γλιτώσουν τη στράτευση στη διάρκεια των εχθροπραξιών που διήρκεσαν δέκα χρόνια. Περίπου 14.000 κινδυνεύουν άμεσα με διώξεις ως συνέπεια αυτής της επιλογής, ενώ κρυφός παραμένει ο «μη ευκαταφρόνητος αριθμός όσων το έσκασαν από το μέτωπο».

Όσο για την τάση στα Βαλκάνια; Μειώνεται ο αριθμός των ανθρώπων που υπηρετούν στο στρατό ενώ σιγά σιγά βαίνουν προς την κατάργηση της υποχρεωτικής στράτευσης.

Σαφώς διαφορετικά είναι τα πράγματα στις ΗΠΑ και το Ηνωμένο Βασίλειο όπου ο στρατός είναι εθελοντικός. «Αυτές είναι και οι κύριες στρατιωτικές δυνάμεις στο Ιράκ που ευθύνονται για το θάνατο ενός εκατομμυρίου πολιτών», μας λέει ο Βρετανός Μάικ Καλμάνοβιτς: «Και όμως σε αυτές τις δύο

Αριστερά ο Πέταρ Μιλίσεβιτς, πρόεδρος του Βαλκανικού Τμήματος του Ευρωπαϊκού Γραφείου για την Αντίρρηση Συνείδησης και ο Μάικλ Καλμάνοβιτς από τη Βρετανία, εκπρόσωπος της διεθνούς οργάνωσης «Payday»

χώρες υπάρχει ένα τεράστιο και μαζικότατο αντιπολεμικό κίνημα καθώς περισσότεροι από δύο εκατομμύρια άνθρωποι κατέβηκαν στους δρόμους για να διαδηλώσουν κατά του πολέμου πριν καν ξεκινήσει, κάτι που δεν έχει ιστορικό προηγούμενο».

Στις κινητοποιήσεις στις ΗΠΑ σημαντικό ρόλο παίζουν οι παλιοί βετεράνοι του Βιετνάμ -όπως ο Ρον Κόβιτς που τον γνωρίσαμε μέσα από την ταινία «Γεννημένος την 4η Ιουλίου»- αλλά και αυτοί που σήμερα τολμούν να αμφισβητήσουν τις εντολές. Ο Εϊχρεν Γουατάδα ήταν ο πρώτος αξιωματικός που αρνήθηκε να πάει στο Ιράκ διακηρύσσοντας παρά τις απειλούμενες διώξεις πως: «Αρνούμαι να συμμετάσχω σε έναν παράνομο και ανήθικο πόλεμο».

Ο Καλμάνοβιτς μας αποκαλύπτει ακόμη τις αθέατες πλευρές της αντίστασης, καθώς «πίσω από τα πρόσωπα που βγαίνουν δημόσια υπάρχει ένας τεράστιος αριθμός που αρνείται να υπηρετήσει»: μπορεί να μην έχει επισήμως ανακοινωθεί, αλλά στη Βρετανία έχουν τριπλασιαστεί οι αδικαιολογήτως απόντες από το μέτωπο, ενώ αντίστοιχα στοιχεία για τις ΗΠΑ δεν είναι γνωστά.

Αυτό που είναι όμως γνωστό είναι ότι οι μειονοτικοί στρατευμένοι (Αφροαμερικανοί, Λατινοαμερικανοί) πρωτοστατούν κατά αυτού του πολέμου: περισσότεροι από 1.600 στρατιώτες υπέγραψαν κείμενο που κατέθεσαν στη Γερουσία απαιτώντας την απόσυρση των στρατευμάτων από το Ιράκ έπειτα από πρωτοβουλία ενός μαύρου στρατιώτη. «Ακόμη και οι εθελοντές έχουν το δικαίωμα να αλλάξουν γνώμη, να αρνηθούν να υπηρετήσουν εκτός της πατρίδας τους σε αδικαιολόγητους πολέμους ή να λάβουν μέρος σε γενοκτονίες».

Αν και η ενημέρωση είναι ακόμη ένα από τα θύματα του πολέμου, η διαρροή στον Τύπο βρετανικού νόμου που τελικά πέρασε και προβλέπει ισόβια για όσους εγκαταλείπουν το μέτωπο, ο Καλμάνοβιτς θεωρεί ότι δυσχεραίνει την εφαρμογή του από τα στρατοδικεία. Μία απάνθρωπη συνιστώσα των βρετανικών στρατευμάτων είναι ότι χρησιμοποιούν παιδιά-στρατιώτες με αποτέλεσμα να έχουν σκοτωθεί ακόμη και 17χρονα παιδιά-στρατιώτες.

Οι γυναίκες

Μία σημαντική, αλλά αποσιωπημένη συνιστώσα του αντιπολεμικού κινήματος είναι η ιστορία των γυναικών: είναι οι μητέρες, σύζυγοι και κόρες που σε μεγάλο βαθμό σήκωσαν το βάρος της εκστρατείας για τη γνωστοποίηση των περιπτώσεων και την απελευθέρωση των δικών τους επειδή αρνήθηκαν να υπηρετήσουν στο Ιράκ. Η διεθνής πίεση μάλιστα σε πολλές περιπτώσεις οδήγησε στη μείωση των ποινών. Στη Βρετανία πολλές γυναίκες μετανάστριες κατέφυγαν εκεί από την Αφρική για να γλιτώσουν τη στρατιωτική θητεία και τον εξευτελισμό που αυτή συνεπάγεται για μια γυναίκα: μόνο που το να αποφύγεις τη στράτευση δεν αναγνωρίζεται ως λόγος για τη χορήγηση ασύλου. Μία ακόμη σιωπηλή ιστορία είναι αυτή των βιασμών στο στρατό: το κίνημα αναπτύχθηκε κυρίως στις ΗΠΑ αποκαλύπτοντας τους βιασμούς όχι μόνον γυναικών, αλλά και αντρών και τη θεσμική τους απόκρυψη, δίνοντας στη δημοσιότητα μία λίστα με τους μεγαλύτερους βιαστές στις ΗΠΑ που ήταν όλοι τους στρατιωτικοί.

ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ - 15/05/2007

TODAY the International Day for the conscientious objectors

“No to war and armies”

By Ioanna Sotirchou

Petar Milicevic from Serbia, president of the Balkan Section of the European Bureau for Conscientious Objection, and Michael Kalmanovitz from Britain, representative of the international organization “Payday”, spoke to us about the invisible aspects and conquests of the anti-war movement.

Invited by the greek section of Amnesty International and the greek Association of Conscientious Objectors to participate in an event in view of today’s international day for the conscientious objectors they informed us about those who resist the war actively, both in the Balkans and in the world, leaving us with a feeling of optimism. Why?

* Really, could anyone imagine a hopeful “heritage of the war”? However, this is how the Serbian Petar Milicevic characterizes the fact that 65% of the Serbs called up for military service choose an alternative civilian service in welfare institutions.

They have actually managed to establish the right to conscientious objection by cultivating the culture of peace and non-violence as preconditions for a safe society just three years ago and while their state was in state of emergency.

At the moment about 30,000 objectors are serving their nine-month service working in more than 1,500 hospitals, social centers and elsewhere, while about 2,500 are the total objectors who refuse to serve any kind of service.

“It is a clear declaration of the young Serbs that they do not wish to ever take part in war”, he says.

Another parameter for the fact that the war in the former Yugoslavia did not spread is the fact that only in Serbia it is estimated that more than 150,000 conscripts left the country to avoid conscription during the hostilities that lasted 10 years. Approximately 14,000 are at immediate risk of prosecution as a result of this choice, while the “not inconsiderable number of those who ran away from the front” remains hidden.

As for the tendency in the Balkans? The number of people serving in the army is diminishing while the countries step by step are abolishing conscription.

Clearly different are the things in the USA and UK where the army is voluntary. “These are the main military forces in Iraq, responsible for the death of one million citizens”, tells us the British Michael Kalmanovitz. “However, in these two countries there is a huge and massive anti-war movement as more than two million people got out at the streets to protest against the war even before it had started, something that had never happened before in the history.”

In the mobilizations in the USA the role of the old Vietnam War veterans is of great importance -such as Ron Covic, whom we met through the movie “Born on the 4th of July”- but also those who dare to

From left to right: Petar Milicevic, president of the Balkan Section of the European Bureau for Conscientious Objection and Michael Kalmanovitz from Britain, representative of the international organization “Payday”

challenge the orders today. Ehren Watada was the first commissioned officer to refuse to go to Iraq, declaring despite the threat of prosecution that "I refuse to be party to an illegal and immoral war".

Kalmanovitz also reveals us the invisible sides of the resistance, as "behind the faces that go public there is a huge number of people who refuse to serve": it may have not yet been announced officially, but in the Britain the "Absent Without Official Leave" from the front soldiers have tripled while no such data are known for the USA.

What is known however is that the minority soldiers (African-Americans, Latin-Americans) are the most active against this war: more than 1,600 soldiers have signed a document which they submitted to the Senate, demanding the withdrawal of the troops from Iraq, following an initiative of a black soldier. "Even the volunteers have the right to change their mind, refuse to serve outside their country in unjustified wars or take part in genocides".

Although information is one more war's victim, Kalmanovitz claims it makes harder the application by the military courts of a British law which leaked to the press and was finally voted, ruling that the penalty for those who abandon the front is life imprisonment,. An inhuman component of the British army is that they use children-soldiers and as a result even 17 years old children-soldiers have died.

The women

An important, though not often mentioned, part of the anti-war movement is the story of women: it's the mothers, the wives and the daughters who have lifted a great deal of the weight of campaigning to make the case of their men known and release them because they refused to serve in Iraq. Actually, the international pressure in many cases led to the reduction of the penalties. Many women immigrants have fled to Britain from Africa in order to avoid conscription and the humiliation it means for a woman: yet, avoiding conscription is not considered as a reason to be granted asylum. Another silent story is the rapes in the army: the movement was developed mainly in the USA revealing the rapes not only of women but of men too and their institutional hiding, publicizing a list of the greatest rapists in the USA who were all military men.